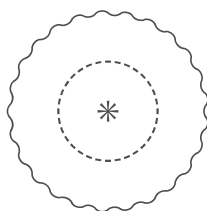

SOLO DE VIOLA

ANTOINE VOLODINE

TRADUÏT DEL FRANCÈS PER PAU BOSCH

La Segona **Perifèria**

ÍNDEX

Prefaci a l'edició catalana I
Antoine Volodine

I. 13
La tarda del 27 de maig

II. 61
El vespre del 27 de maig

III. 109
El matí del 27 de juny

PREFACI A L'EDICIÓ CATALANA

Vaig escriure aquest llibre fa més de trenta anys. En un principi, el meu projecte era presentar al públic tres novel·les curtes d'un autor imaginari, Iakoub Khadjbakiro. Havia previst agrupar-les en un únic volum. *Solo de viola* era un d'aquells tres textos. Després de pensar-hi, vaig descartar les altres dues novel·les curtes, que no es van publicar. Em va semblar que amb *Solo de viola* n'hi havia prou per descriure la societat fictícia en què vivia Iakoub Khadjbakiro. I per expressar tot el fàstic que li feia el món, que li feien els bàrbars que governen el món.

Solo de viola és, en efecte, un llibre en què vibra el fàstic més que no pas la revolta. Iakoub Khadjbakiro amb prou feines s'atreveix a escriure'l. Només a contracor es decideix a posar la llengua literària al servei d'una pintura de l'horror i de l'abjecció. No es complau gens ni mica a fer sorgir les imatges, que per a ell corresponen a una tragèdia i a un malson molt, molt atroç. Lliura un testimoni amb dificultat i la seva llengua és grisa.

No dic res més sobre *Solo de viola*, que ara confio als lectors i a les lectores de Catalunya.

Iakoub Khadjbakiro és per a mi, per a nosaltres, un autor important dins d'una construcció literària molt més vasta que he anomenat *postexotisme*, i que avui en dia consta de gairebé cinquanta títols. El postexotisme no és un moviment, és únicament una *performance* literària a la qual he consagrat la meva vida d'escriptor. És un edifici novel·lesc. Aquest edifici dona la paraula a altres escriptors imaginaris, que tenen una existència encara més concreta que Iakoub Khadjbakiro, ja que es publiquen a França o a altres llocs amb la seva pròpia signatura. Es diuen Lutz Bassmann, Manuela Draeger, Elli Kronauer. La seva existència veritable dins del món editorial m'autoritza, doncs, a dir «nosaltres» quan parlo de les obres postexòtiques, i a subratllar que, rere els nostres llibres, s'expressen diverses veus diferents.

El que uneix aquestes veus és una visió del món que tots compartim. El fàstic que experimenta Iakoub Khadjbakiro és menys present als nostres altres textos, i la majoria de les vegades esdevé revolta i humor negre, o agafa de manera encara més clara el camí oníric i fantàstic. Però sempre conflüim en el rebuig del món tal com es dibuixa d'ençà del segle vint, amb un passat, present i futur de sang, de brutalitat i d'injustícia.

ANTOINE VOLODINE